

Sygn. akt I C 208/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wioletta Sychniak

Protokolant: stażysta Aleksandra Sikora

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 17 474,23 zł (siedemnaście tysięcy czterysta siedemdziesiąt cztery złote i dwadzieścia trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 lipca 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 6117 (sześć tysięcy sto siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w zakresie żądania zapłaty kwoty 1236,15 zł (tysiąc dwieście trzydzieści sześć złotych i piętnaście groszy);
3. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 408,30 zł (czteryście osiem złotych i trzydzieści groszy) na pokrycie kosztów postępowania tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 208/21

UZASADNIENIE

W pozwie z 27 listopada 2020 roku, skierowanym do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 18 710,38 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 30 lipca 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzone roszczenie pozostaje w związku ze zdarzeniem z 19 czerwca 2020 roku, w którym uszkodzeniu uległ samochód marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność M. M.. Na dochodzoną pozewem kwotę składa się:

- 17 474,23 złotych tytułem odszkodowania obejmującego koszt naprawy uszkodzonego pojazdu, stanowiąca różnicę pomiędzy odszkodowaniem wypłaconym z tego tytułu przez Pozwanego, a kwotą kosztów naprawy wynikającą z prywatnej wyceny nr (...), sporządzonej na zlecenie Powoda;

- 1070,10 złotych tytułem odszkodowania obejmującego koszt wynajmu pojazdu zastępczego, stanowiąca różnicę pomiędzy odszkodowaniem wypłaconym z tego tytułu przez Pozwanego, a poniesionymi kosztami najmu potwierdzonymi fakturą (...);

- 166,05 złotych tytułem odszkodowania obejmującego koszt holowania uszkodzonego pojazdu, stanowiąca różnicę pomiędzy odszkodowaniem wypłaconym z tego tytułu przez Pozwanego, a kosztami poniesionymi potwierdzonymi fakturą (...).

Swoją legitymację czynną Powód wywodzi z umowy cesji wierzytelności zawartej z poszkodowanym M. M.. **(pozew k. 2 – 4)**

Postanowieniem z 11 grudnia 2020 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w Ł., w sprawie sygn. akt XVIII 1 Nc 11277/20, stwierdził niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi.

(postanowienie k. 45)

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

Pozwany uznał roszczenie w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz roszczenie z tytułu kosztów holowania pojazdu i zobowiązał się złożyć w terminie 14 dni do akt sprawy potwierdzenie wypłaty powyższych kwot. Zakwestionował wysokość roszczenia obejmującego koszty naprawy uszkodzonego pojazdu. W tym zakresie wskazywał, że wysokość tych kosztów została ustalona przez niego szacunkowo z wykorzystaniem systemów eksperckich w oparciu o zgromadzoną dokumentację uszkodzeń pojazdu i uwzględnia technologię naprawy określoną przez producenta pojazdu. Wypłacona z tego tytułu kwota odszkodowania zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Pozwany podniósł zarzut przyczynienia się poszkodowanego do zwiększenia rozmiaru szkody przez nieuzasadniony brak współdziałania, polegający na nieskorzystaniu z możliwości naprawy pojazdu w sieci naprawczej (...) S.A. W ocenie Pozwanego wobec braku udokumentowania faktycznie poniesionych kosztów naprawy brak jest podstaw do przyjęcia, że faktyczne koszty naprawy przewyższają wypłacone przez niego odszkodowanie. Pozwany wskazywał również, że w przypadku sprzedaży pojazdu bez dokonywania jego naprawy szkoda powinna zostać obliczona jako różnica pomiędzy ceną uzyskaną ze sprzedaży, a ceną którą poszkodowany by uzyskał, gdyby przedmiotem sprzedaży był pojazd nieuszkodzony. **(odpowiedź na pozew k. 70 -76)**

W piśmie procesowym z 9 listopada 2021 roku strona powodowa cofnęła powództwo co do kwoty 1070,10 złotych dochodzonej tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego i co do kwoty 166,05 złotych dochodzonej tytułem zwrotu kosztów holowania uszkodzonego pojazdu, to jest w zakresie, w którym Pozwany uznał powództwo. **(pismo procesowe k. 148 – 149)**

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

19 czerwca 2020 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący w tym czasie własność M. M..

Sprawca zdarzenia był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w pozwanym Towarzystwie (...). **(okoliczności bezsporne)**

24 czerwca 2020 roku Powód zgłosił szkodę pozwanemu Zakładowi (...). Pozwany wszczął postępowanie likwidacyjne w sprawie i dokonał rejestracji szkody pod numerem (...). Po dokonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu, Pozwany ustalił koszt jego naprawy na kwotę 10 107,30 złotych. Nadto dokonał wyceny pojazdu przed szkodą na kwotę 29 474 złotych brutto, wyceny pojazdu po naprawie na kwotę 29 846 złotych brutto oraz ustalił wzrost wartości

pojazdu po naprawie na kwotę 372 zł brutto. Na tej podstawie decyzją z 29 czerwca 2020 roku zaproponował poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 10 107,30 złotych. W dniu 6 lipca 2020 roku wypłacił na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w wysokości 8433,24 zł. Kwota wypłaconego odszkodowania została pomniejszona o należność przysługującą Pozwanemu z tytułu niespłaconej składki z polisy nr (...) w wysokości 1674,06 złotych.

(ustalenie wysokości szkody k. 6, kosztorys k. 6v – 9, wycena k. 10 – 11,

decyzja k. 12, potwierdzenie przelewu k. 13, decyzja k. 31,

akta szkody - płyta CD k. 82)

Powód zakwestionował wysokość szkody ustaloną przez Pozwanego i zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy. Z kalkulacji naprawy nr (...), sporządzonej przez rzeczoznawcę z zakresu techniki motoryzacyjnej J. G. wynika, że rzeczywisty koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 27 581,53 złotych brutto. **(opinia techniczno – ekonomiczna k. 14 – 22)**

Pismem z 17 sierpnia 2020 roku strona powodowa wezwała Pozwanego do zapłaty tytułem odszkodowania, obejmującego koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, w wysokości 17 474,23 złotych, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia wyżej wskazanemu terminowi zapłaty. **(przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 36)**

Decyzją z 18 września 2020 roku (...) SA odmówił uwzględnienia powyższego żądania. **(decyzja k. 37)**

16 października 2020 roku poszkodowany M. M. zawarł z Powodem umowę cesji wierzytelności nr (...), na podstawie której przeniósł na Powoda przysługującą mu wobec Pozwanego (...) S.A. oraz sprawcy zdarzenia wierzytelność, wynikającą z tytułu kosztów naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...), powstałej na skutek zdarzenia z 19 czerwca 2020 roku.

(umowa cesji wierzytelności k. 38 – 39)

Uzasadnione koszty naprawy samochodu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu drogowym z 19 czerwca 2020 roku wynoszą:

- z użyciem wyłączenie części oryginalnych z logo producenta pojazdu - 27 581,53 złotych brutto,
- z użyciem dostępnych części alternatywnych (tzw. zamienników) - 27394,71 złotych brutto.

Wykonanie naprawy według kosztorysu naprawy, sporządzonego przez Pozwanego, nie gwarantuje przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

Wartość pojazdu przed szkodą, z uwzględnieniem zainstalowania instalacji (...) w pojeździe, wynosi 33800 złotych brutto. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym po szkodzie, z uwzględnieniem instalacji (...) w pojeździe, wynosi 21 400 złotych brutto. Wartość pojazdu po naprawie wynosi 33 800 złotych brutto.

Na platformie allegro.pl nie jest możliwa weryfikacja części przez warsztaty naprawcze, ponieważ nie posiadają one odpowiednich narzędzi do przeprowadzania badań jakości zakupionych części. Części kupowane w serwisach, nabywane są z rabatami, które niejednokrotnie skutkują niższą ceną niż te, kupowane na platformach typu allegro.pl, a ich jakość również jest wtedy gwarantowana przed sprzedawcą w serwisie.

(opinia pisemna biegłego L. T. k. 94 – 105,

opinia pisemna uzupełniająca k. 155 – 156)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego, zaoferowanego przez strony. Wobec rozbieżności stron w zakresie ustalenia kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, na podstawie art. 278 k.p.c., niezbędnym było jednoznaczne ustalenie tej okoliczności za pomocą wnioskowanego dowodu z opinii biegłego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia – opinia biegłego L. T. stanowi rzetelne źródło wiedzy specjalnej w sprawie. Biegły udzielił wyczerpujących odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezie dowodowej, przyczyniając się do ustalenia przez Sąd okoliczności relewantnych dla określenia kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu pozwalającego przywrócić go do stanu sprzed szkody. Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Jednocześnie na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd pominął dowód z zeznań świadka M. M. na okoliczności wskazane w odpowiedzi na pozew oraz dowód z dokumentów będących w posiadaniu tego świadka a dotyczących naprawy przedmiotowego pojazdu po szkodę z 19 czerwca 2020 roku jako mający wykazać fakt nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy. Przyczyny powyższego zostaną przedstawione w dalszej części uzasadnienia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Niniejsze postępowanie podlegało umorzeniu w części, a mianowicie co do kwoty 1236,15 złotych, obejmującej żądanie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz żądanie zwrotu kosztów holowania. W takiej części bowiem Powód cofnął pozew.

Stosownie do treści art. 355 § 1 k.p.c., sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie orzeczenia stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. W myśl zaś art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. W niniejszej sprawie cofnięcie pozwu jest skuteczne, wprowadzie nastąpiło bez zrzeczenia się roszczenia, ale przed rozpoczęciem rozprawy, zatem zgoda Pozwanego nie była wymagana (art. 203 § 1 k.p.c.). Cofnięcie to nie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego, ani nie zmierza do obejścia prawa, ponieważ jest powodowane wcześniejszą wypłatą przez Pozwanego tej części należności. Nie zachodzą więc przesłanki niedopuszczalności cofnięcia pozwu, o których mowa w art. 203 § 4 k.p.c.

Mając to na uwadze, Sąd na podstawie art. 355 k.p.c. umorzył postępowanie w tej części, orzekając jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

Przechodząc do oceny zasadności zgłoszonego roszczenia o zwrot kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, w pierwszej kolejności należy podkreślić, że legitymacja czynna Powoda nie była kwestionowana i nie budzi wątpliwości.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią chyba, że sprzeciwiałoby się to zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Powód przedstawił umowę cesji wierzytelności zawartą z poszkodowanym M. M., który przeniósł na niego przysługującą mu wierzytelność względem ubezpieczyciela sprawcy szkody, to jest względem Pozwanego. Zawierając powyższą umowę przelewu wierzytelności, Powód wstąpił zatem w prawa dotychczasowego wierzyciela, przysługujące mu wobec strony pozwanej z tytułu szkody w pojeździe powstałej na skutek zdarzenia z 19 czerwca 2020 roku i należnego, a nie wypłaconego jeszcze odszkodowania. W związku z powyższym Powód może skutecznie realizować uprawnienia poprzedniego wierzyciela również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

Przechodząc do merytorycznej oceny powództwa wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Powyższy przepis stanowił podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za zdarzenie z 19 czerwca 2020 roku, w której uczestniczył przedmiotowy pojazd. Warunki odpowiedzialności Pozwanego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach

obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli komunikacyjnych. Według treści art. 34 ust.1 wskazanej wyżej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest między innymi zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie z regulacją art. 36 ustawy, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń ma charakter akcesoryjny, dlatego jej granice wyznaczane są przez zakres pierwotnej odpowiedzialności ubezpieczonego, który z kolei wynika wprost z przepisów ustawy, a w szczególności z art. 361 k.c.

W przedmiotowej sprawie fakt zaistnienia szkody powstałej 19 czerwca 2020 w samochodzie marki (...) Ci Coupe o numerze rejestracyjnym (...), skutkującej powstaniem obowiązku wypłaty odszkodowania z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu przez Pozwanego ubezpieczyciela oraz fakt przyznania na rzecz Poszkodowanego z tego tytułu odszkodowania w wysokości 10 107,30 złotych, były pomiędzy stronami bezsporne. Sporna była natomiast wysokość uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. Pozwany podnosił też zarzut przyczynienia się poszkodowanego do zwiększenia rozmiaru szkody przez nieuzasadniony brak współdziałania w zakresie kosztów naprawy, polegający na nieskorzystaniu przez poszkodowanego z naprawy pojazdu w sieci naprawczej (...) S.A. Nadto w ocenie Pozwanego, wobec braku udokumentowania faktycznie poniesionych kosztów naprawy, brak jest podstaw do przyjęcia, że faktyczne koszty naprawy przewyższają wypłacone przez pozwanego odszkodowanie. Pozwany wskazywał również, że w przypadku sprzedaży pojazdu bez dokonywania jego naprawy, szkoda powinna zostać wyrażona jako różnica wyrażona między ceną uzyskaną ze sprzedaży, a ceną, którą poszkodowany by uzyskał, gdyby przedmiotem sprzedaży był pojazd nieuszkodzony.

W zakresie uzasadnionych kosztów naprawy Sąd oparł się na opinii biegłego w dziedzinie rzeczoznawstwa samochodowego L. T.. Biegły, ustalając wysokość uzasadnionych kosztów naprawy, określił wysokość tych kosztów dwuwariantowo, to jest w zależności od tego, czy do naprawy zostaną użyte części nowe oryginalne z logo producenta pojazdu, czy też tzw. zamienniki. W przypadku części oryginalnych, koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosił 27 581,53 zł brutto, zaś w przypadku naprawy z użyciem części alternatywnych, koszt ten wynosił 27 394,71 zł. Sąd przyjął, iż pojazd powinien zostać naprawiony przy użyciu części oryginalnych z logo producenta pojazdu. Z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy nie wynika, aby uszkodzony pojazd przed zdarzeniem miał zamontowane części inne, niż oryginalne. Możliwość używania w naprawach części alternatywnych została wprowadzona na terenie Unii Europejskiej, by ułatwić właścicielom samochodów (konsumentom) ich naprawę. Części alternatywne mogą być stosowane do naprawy pojazdów za zgodą ich właścicieli, natomiast nikt nie może narzucać ich stosowania. W szczególności nie powinno to mieć miejsca w sytuacji ustalania odszkodowania należnego poszkodowanemu z tytułu czynu niedozwolonego. Podkreślenia wymaga, że różnica pomiędzy kwotą kosztów naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych, a kwotą kosztów naprawy ustaloną przy użyciu zamienników wynosi 186,82 złotych. Różnica ta jest niewielka, natomiast jakość części (oryginalne/nieoryginalne) ma znaczenie. Innymi słowy różnica w jakości części użytych do naprawy sprawia, iż wskazana wyżej wartość jest nieodczuwalna.

Wątpliwości, czy części konieczne do naprawy pojazdu winny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta, czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190), w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględnić ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu

na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie SN III CZP 85/11). Wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego obejmują koszt nowych oryginalnych części zamiennych, jeśli ich użycie było konieczne do naprawienia uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie uszkodzonemu przedmiotowi waloru stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu go do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody (por. wyrok SN z 20.10.1972 r., II CR 425/72; uchwała SN z 12.04.2012 r., sygn. III CZP 80/11).

Odnosząc się do zarzutu Pozwanego przyczynienia do zwiększenia szkody poprzez nieskorzystanie z naprawy pojazdu w sieci naprawczej Pozwanego, należy zwrócić uwagę na utrwalone stanowisko prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. sygn. akt III CZP 32/03 poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy). Dalej, Sąd Najwyższy wskazał, iż zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.), poszkodowany będzie mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpięzyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. W oparciu o przytoczone powyżej stanowisko judykatury można stwierdzić, że pozwany ubezpieczyciel nie ma prawa narzucać poszkodowanemu konkretnego warsztatu, w którym ma zostać przeprowadzona naprawa. Podkreślenia wymaga, że zlecenie naprawy za pośrednictwem warsztatu wskazanego przez ubezpieczyciela byłoby równoznaczne z pozbawieniem poszkodowanego możliwości dokonania wyboru warsztatu, w którym chce naprawić samochód. Decyzja ta leży zatem w zakresie właścicielskiej swobody poszkodowanego. Z decyzji tej nie można czynić poszkodowanemu zarzutu, że nie współdziałał z ubezpieczycielem w celu minimalizacji szkody.

W kontekście zarzutów Pozwanego ubezpieczyciela co do obowiązku udokumentowania poniesionych rzeczywistych kosztów naprawy, dostrzec należy, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 27.06.1988 r., sygn. akt I CR 151/88) roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła, lub ma nastąpić. W przypadku wystąpienia szkody częściowej zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do pokrycia kosztów dokonanej naprawy, niezależnie od tego czy naprawa została dokonana (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00) oraz czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza tą rzecz naprawić (wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01). Warto podkreślić, że przepis art. 363 k.c. pozwala na uwzględnienie przede wszystkim interesu wierzyciela. Przywrócenie stanu poprzedniego może nastąpić w różny sposób. Poszkodowany wyraził swoją wolę w tym zakresie, zgłaszając określone żądanie do ubezpieczyciela. Jego szkoda wyrażała się sumą, jaką musiałby wydatkować, celem naprawy pojazdu. Skoro nie budzi wątpliwości, że zgłoszone roszczenie w tej dacie właścicielowi pojazdu przysługiwało niezależnie od tego, że nie dokonał jeszcze wówczas naprawy samochodu, nie ma znaczenia, czy koszty takie rzeczywiście poniósł później i czy rzeczywiście przeprowadził wszystkie potrzebne naprawy. Z tych też przyczyn Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu dowód

z zeznań świadka M. M. na okoliczności wskazane w odpowiedzi na pozew oraz dowód z dokumentów będących w posiadaniu tego świadka, a dotyczących naprawy przedmiotowego pojazdu po szkodzie z 19 czerwca 2020 roku.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono również, że dla powstania roszczenia o naprawienie szkody w postaci kosztów naprawy pojazdu nie mają znaczenia późniejsze zdarzenia, między innymi sprzedaż uszkodzonego lub już naprawionego pojazdu. Okoliczność, że poszkodowany nie czekając na wypłatę odszkodowania podejmuje decyzję o sprzedaży uszkodzonego samochodu, nie pozbawia go prawa do odszkodowania w wysokości odpowiadającej hipotetycznym kosztom naprawy, skoro rzeczywista naprawa nie stanowi warunku dochodzenia odszkodowania. W konsekwencji poszkodowany w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, w przypadku szkody częściowej, może żądać odszkodowania w wysokości odpowiadającej niezbędnym i uzasadnionym ekonomicznie kosztom przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, także wtedy, gdy naprawy nie dokonał (lub dokonał jej częściowo) i sprzedał pojazd w stanie uszkodzonym. Nie można w takim stanie faktycznym ograniczać wysokości odszkodowania - podobnie, jak przy szkodzie całkowitej - do różnicy między wartością pojazdu przed uszkodzeniem a uzyskaną przez poszkodowanego ceną jego sprzedaży. Zbycie rzeczy jest uprawnieniem właściciela tak samo, jak korzystanie z niej. Skorzystanie z tego uprawnienia nie może ograniczać wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania, ubezpieczyciel sprawcy szkody powinien bowiem wyrównać uszczerbek w majątku poszkodowanego do pełnej wysokości szkody. Nie znajduje zatem oparcia w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko, że w przypadku sprzedaży pojazdu wysokość odszkodowania może być przez poszkodowanego udowodniona tylko poprzez wykazanie różnicy między wartością pojazdu przed szkodą i ceną uzyskaną z jego sprzedaży, które jednocześnie wyznaczają wielkość uszczerbku w jego majątku (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, nie publ., uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2018 r., III CZP 73/18, nie publ. i z dnia 7 grudnia 2018 r., III CZP 51/18, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2019 r., II CSK 100/18). Z tych względów Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka M. M. na okoliczności wskazane w odpowiedzi na pozew dotyczące sprzedaży pojazdu.

Reasumując, skoro uzasadniony koszt naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych z logo producenta pojazdu wyniósł 27 581,53 zł brutto, to wobec przyznania z tego tytułu przez Pozwanego kwoty 10 107,30 zł, powództwo okazało się tej części zasadne w całości. Wobec tego Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził od Pozwanego na rzecz Powoda żadaną kwotę 17 474,23 zł.

Odsetki ustawowe za opóźnienie w punkcie 1 sentencji wyroku Sąd sądził na podstawie art. 481 § 1 k.c. który stanowi, iż odsetki należą się wierzycielowi od chwili, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem wymagalnego świadczenia pieniężnego. Zgodnie zaś z art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o zaistnieniu szkody. W niniejszej sprawie zgłoszenie szkody miało miejsce 24 czerwca 2020 roku, zatem 30 dniowy termin na spełnienie świadczenia upływał 24 lipca 2020 roku. Świadczenie było zatem wymagalne od dnia 25 lipca 2020 roku. Mając na uwadze, Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu, to jest od 30 lipca 2020 roku do dnia zapłaty. Data początkowa biegu odsetek ustawowych nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powód wygrał proces w całości, zatem strona pozwana winna jest mu zwrócić całość poniesionych przez niego kosztów procesu. Na koszty te złożyły się: opłata od pozwu – 1000 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem – 3600 zł (na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r., Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wykorzystana zaliczka na poczet opinii biegłego – 1500 zł. Łącznie koszty te wyniosły zatem 6117 zł i taka kwota podlega zwrotowi od Pozwanego na rzecz Powoda wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty (art. 98 § 1¹ k.p.c.).

Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatki w wysokości 408,30 zł na pokrycie kosztów postępowania związanych z wynagrodzeniem biegłego. W związku z powyższym Sąd w punkcie 3 sentencji wyroku, na podstawie art. 113 ust. 1

ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. z dnia 17 listopada 2021 roku Dz. U. z 2021 r. poz.2257) w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. nakazał pobrać powyższą kwotę od Pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi tytułem pokrycia kosztów postępowania tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.